

Opinia Europejskiego Komitetu Regionów – Rola gospodarki społecznej w pobudzaniu wzrostu gospodarczego i zwalczaniu bezrobocia

(2016/C 051/05)

Sprawozdawca: Luís GOMES (PT/EPL), burmistrz miasta Vila Real de Santo António, Portugalia

ZALECENIA POLITYCZNE

EUROPEJSKI KOMITET REGIONÓW

1. Jest zdania, że gospodarka społeczna odgrywa kluczową rolę w rozwoju gospodarczym i społecznym Unii Europejskiej. Obejmuje ona 2 mln przedsiębiorstw, w tym stowarzyszenia, spółdzielnie i jednostki wzajemne. Zapewnia 11 mln miejsc pracy, czyli zatrudnienie dla 6 % populacji czynnej zawodowo, i obejmuje 10 % wszystkich przedsiębiorstw europejskich.
2. Odnotowuje, że instytucje oraz podmioty gospodarki społecznej okazały się odporne podczas kryzysu i – pomimo dużych trudności – przyczyniły się do polepszenia dobrobytu obywateli i utrzymania ich miejsc pracy, podczas gdy inne organizacje i przedsiębiorstwa nie były w stanie tego zrobić. Ten wkład objawił się najbardziej włączeniem osób mających szczególne trudności w wejściu i powrocie na rynek pracy.
3. Jest zdania, że w ramach działań następczych w związku z komunikatem w sprawie wzmocnienia społecznego wymiaru unii gospodarczej i walutowej, przyjętym przez Komisję w 2012 r., oraz pakietem dotyczącym inwestycji społecznych przyjętym w 2013 r., należy nadać priorytetowe znaczenie lepszemu uwzględnieniu wkładu gospodarki społecznej w realizację celów społecznych strategii „Europa 2020”. Uważa także, że inwestycje w gospodarkę społeczną należy realizować w ramach Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych oraz Europejskiego Funduszu Społecznego, gdyż często przyczyniają się do tworzenia wysokiej jakości miejsc pracy dla obywateli europejskich, a także w ramach europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych oraz innych źródeł finansowania UE.
4. Podkreśla, że inicjatywy w ramach gospodarki społecznej, ze względu na to, że opierają się na współpracy i obywatelskim zaangażowaniu członków danej społeczności, przyczyniają się do wzrostu spójności społecznej, gospodarczej i terytorialnej oraz poziomu zaufania w całej UE. Cechują się zaangażowaniem oraz zintegrowaniem z obszarem, na którym działają, co sprawia, że w mniejszym stopniu są podatne na delokalizację i tym samym zapewniają swoim pracownikom większe bezpieczeństwo, co jest elementem społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw.
5. Wyraża zadowolenie w związku z uznaniem roli gospodarki społecznej w przepisach UE, takich jak rozporządzenie (UE) nr 1304/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Społecznego, rozporządzenie (UE) nr 1301/2013 w sprawie Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego czy też rozporządzenie (UE) nr 1296/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie programu Unii Europejskiej na rzecz zatrudnienia i innowacji społecznych („EaSI”) i zmieniającym decyzję nr 283/2010/UE ustanawiającą Europejski instrument mikrofinansowy na rzecz zatrudnienia i włączenia społecznego Progress. Przyjmuje również z zadowoleniem nowe rozporządzenia dotyczące programowania europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych na lata 2014–2020, w których zalicza się przedsiębiorstwa społeczne do możliwych priorytetów inwestycyjnych EFS i EFRR, umacnia się partnerskie podejście i stwarza możliwości promowania inicjatyw opartych na partnerstwie między gospodarką społeczną a władzami lokalnymi i regionalnymi za pomocą takich instrumentów jak rozwój lokalny kierowany przez społeczność.
6. Przypomina, iż organizacje gospodarki społecznej pobudzają ducha solidarności i przedsiębiorczości oraz zaangażowanie wszystkich obywateli, w tym osób marginalizowanych przez system ekonomiczny. Pozwala to rozwijać działalność gospodarczą umożliwiającą tworzenie wartości i gwarantowanie rentowności w wypadku przedsiębiorstw społecznych, nawet w najsłabszych gospodarczo sektorach.
7. Podkreśla znaczenie sprzyjania zaangażowaniu obywateli i procesom współtworzenia w ramach gospodarki społecznej poprzez dynamiczne partnerstwa między sektorem publicznym, wielorakimi instytucjami gospodarki społecznej i sektorem prywatnym, zwłaszcza przedsiębiorstwami społecznymi, a także wskazuje na potrzebę przyjęcia podejścia ukierunkowanego na innowacyjne pod względem społecznym środki i polityki.

8. Zwraca uwagę na stosunkowo niewielkie uznanie w społeczeństwie potencjału przedsiębiorczości drzemiącego w gospodarce społecznej, co wynika m.in. z braku powiązania podmiotów z różnych regionów i krajów. Dlatego też niezbędna jest wymiana sprawdzonych rozwiązań, nawiązywanie partnerstw oraz tworzenie zachęt i możliwości finansowania w celu wspierania przedsiębiorczości, innowacji społecznych i inwestycji społecznych. Są to niezbędne warunki zwiększenia atrakcyjności gospodarki społecznej i wzbudzenia większego dla niej uznania.

9. Sugeruje położenie większego nacisku na badania naukowe dotyczące gospodarki społecznej w Europie. Należy także opracowywać i rozpowszechniać skierowane do całego społeczeństwa, a zwłaszcza studentów, programy ogólne szkoleń z zakresu tej kwestii oraz wyspecjalizowane programy przeznaczone dla podmiotów gospodarki społecznej i osób bezrobotnych, a także rozwijać partnerstwa między organizacjami gospodarki społecznej, ośrodkami kształcenia i szkolenia oraz władzami lokalnymi i regionalnymi.

10. Przypomina, że władze lokalne i regionalne, państwa członkowskie i UE powinny krzewić partnerstwo oraz wspomagać rozwijanie nowych narzędzi i nowych możliwości wsparcia społecznego wyłaniających się stale wraz z rozwojem technologii informacyjno-komunikacyjnych. Trzeba w tym celu promować jakość i dostępność świadczonych usług, racjonalizować koszty i dbać o atrakcyjny wizerunek gospodarki społecznej wśród obywateli.

11. Zachęca państwa członkowskie do prac nad ułatwieniem funkcjonowania podmiotów gospodarki społecznej na rynku, zauważając ich rolę w rozwiązywaniu problemów związanych m.in. z bezrobociem i wykluczeniem społecznym poprzez aktywizację zawodową grup uznawanych za wykluczone.

12. Apeluje do Komisji Europejskiej o przedstawienie ram prawnych obejmujących zbiór wspólnych definicji dotyczących różnych europejskich form gospodarki społecznej, tzn. spółdzielni, fundacji, towarzystw ubezpieczeń wzajemnych i stowarzyszeń, by przedsiębiorstwa gospodarki społecznej mogły działać na pewnej podstawie prawnej i czerpać tym samym korzyści z rynku wewnętrznego oraz swobodnego przepływu. Dokument ten powinien zwłaszcza zawierać zbiór wspólnych definicji, które mogłyby leżeć u podstaw programów unijnych opracowywanych na potrzeby partnerstwa z tymi organizacjami, pozwalając dostosować wsparcie do potrzeb każdego rodzaju organizacji i mając na celu wzmocnienie ich roli we wspieraniu zatrudnienia i potencjału przedsiębiorczości regionów.

13. Odnotowuje, że pozytywna rola instytucji i podmiotów gospodarki społecznej w zwalczaniu bezrobocia i promowaniu zrównoważonego wzrostu sprzyjającego włączeniu społecznemu ma szczególne znaczenie na obszarach charakteryzujących się emigracją, gwałtownym starzeniem społeczeństwa, brakiem dynamiki gospodarczej czy też słabym duchem przedsiębiorczości. Dotyczy to szczególnie obszarów wiejskich. Na tych obszarach znaczenie gospodarki społecznej wykracza poza zaspokajanie lokalnego popytu na dobra i usługi o charakterze społecznym, gdyż organizacje gospodarki społecznej stanowią rzadkie zjawisko zgodności intencji, które pozwalają wspierać ducha przedsiębiorczości i utrzymać lub przyciągnąć podmioty gospodarcze będące w stanie wykorzystać miejscowe zasoby.

14. Zaleca promowanie współpracy pomiędzy podmiotami gospodarki społecznej i kształcenia zawodowego we wszystkich dziedzinach oraz wspieranie tworzenia spółdzielni szkolnych i studenckich, by zwiększyć możliwości kariery młodych ludzi i przyczynić się w ten sposób do zwalczania bezrobocia osób młodych. W tym duchu Komitet popiera również włączenie spółdzielni szkolnych i studenckich do podmiotów gospodarki społecznej. Sugeruje, by Komisja Europejska i różne państwa członkowskie skoordynowały działania na rzecz włączenia spółdzielczości i gospodarki społecznej do edukacji dotyczącej przedsiębiorczości, jako element szkolnych programów nauczania publicznego w szkołach i na uniwersytetach.

15. Uważa, że wsparcie krajowe i unijne przeznaczone na partnerstwa obejmujące organizacje gospodarki społecznej powinno być w miarę możliwości i wszelkimi sposobami kierowane w większym stopniu do obszarów o niskiej gęstości zaludnienia, regionów o nader wysokich wskaźnikach bezrobocia i niskich wskaźnikach zatrudnienia słabszych grup społecznych, regionów charakteryzujących się ubóstwem i wykluczeniem społecznym oraz regionów o szczególnym znaczeniu dla środowiska, aby wesprzeć szczególną rolę tych organizacji w tworzeniu lub utrzymaniu wartości na tych obszarach.

16. Zwraca się do Komisji Europejskiej, by wykazała się elastycznością w stosowaniu zasad pomocy państwa w odniesieniu do przedsiębiorstw gospodarki społecznej, o wsparcie samorządów terytorialnych w zrozumieniu i proporcjonalnym zastosowaniu tych zasad, a jeżeli to możliwe, również o zwiększenie pomocy państw członkowskich lub ich samorządów terytorialnych oraz UE dla partnerstw, w tym dla organizacji gospodarki społecznej.

17. Wyraża zadowolenie w związku z niedawnym przyjęciem dyrektyw w sprawie zamówień publicznych oraz koncesji (dyrektywy 2014/24/UE, 2014/25/UE i 2014/23/UE), które zawierają klauzule i kryteria społeczne sprzyjające między innymi włączeniu społecznemu i innowacjom społecznym. Zachęca państwa członkowskie, aby na obecnym etapie transpozycji dyrektyw do prawa krajowego zadbały o to, by instytucje zamawiające mogły w pełni wykorzystać przepisy szczegółowe dotyczące zamówień zastrzeżonych i procedury uproszczone mające wzmocnić rolę podmiotów gospodarki społecznej zarówno na szczeblu krajowym, jak i lokalnym i regionalnym. Wzywa ponadto instytucje UE do monitorowania wdrażania tych przepisów na szczeblu krajowym, regionalnym i lokalnym oraz do kontynuacji dyskusji na temat ich udoskonalenia.
18. Podkreśla, że gospodarka społeczna może być bardzo skutecznym i odpowiednim instrumentem zwalczania szarej strefy w gospodarce i narzędziem tworzenia wartości gospodarczej i społecznej.
19. Uważa, że kluczowe znaczenie ma uwolnienie potencjału gospodarki społecznej poprzez poprawienie dostępu gospodarki społecznej do różnych źródeł finansowania, takich jak fundusze europejskie, fundusze *venture capital*, mikrokredyt, mikrofinansowanie społecznościowe (*crowdfunding*), oraz wykorzystanie wystarczających środków finansowych na szczeblu lokalnym, regionalnym, krajowym i europejskim, przy jednoczesnym połączeniu niezbędnych poziomów wymogów gospodarczych/finansowych z uznanym interesem publicznym działalności prowadzonej przez te organizacje.
20. Ubolewa, że strategia Komisji na rzecz jednolitego rynku cyfrowego nie uwzględniła gospodarki społecznej i że zaledwie napomyka o konsumpcji współdzielonej niemającej charakteru komercyjnego, w której tkwią duże możliwości społeczne.
21. Zwraca uwagę na konieczność krzewienia w organizacjach gospodarki społecznej kultury dalszego monitorowania. Należy poprawić ich zdolność do szacowania wymiarów gospodarczych i społecznych prowadzonych działań i składania z nich sprawozdań, a także opracować metodologię i wskaźniki, które byłyby spójne z charakterem i specyfiką tych organizacji. Doświadczenia zdobywane w ramach działań następczych powinny być na różne sposoby upowszechniane i udostępniane.
22. Przyjmuje z zadowoleniem powołanie przez Komisję Europejską wielojęzycznej platformy cyfrowej – platformy innowacji społecznej w Europie – w celu sprzyjania wymianie informacji w dziedzinie innowacji społecznej, lecz uważa, że trzeba w niej wyłonić odrębny dział zajmujący się gospodarką społeczną.
23. Proponuje, by Komisja Europejska powołała dział zajmujący się konkretnie gospodarką społeczną, zważywszy, że w obecnym stanie rzeczy decyzja o połączeniu działów w ramach Dyrekcji Generalnej ds. Rynku Wewnętrznego, Przemysłu, Przedsiębiorczości i MŚP (GROW), tak by utworzyć jeden dział ds. klastrów, gospodarki społecznej i przedsiębiorczości, nie wydaje się zgodna z zasięgiem i realiami gospodarki społecznej.
24. Zachęca instytucje UE, państwa członkowskie oraz władze lokalne i regionalne, by dokonały podsumowania i wsparły popularyzację przykładowych nowych form dialogu oraz wspólnego opracowywania i wdrażania polityki w drodze partnerstw skupiających samorządy lokalne i regionalne, jednostki gospodarki społecznej oraz inne podmioty.
25. Jest zdania, że z uwagi na wysoce ograniczony lokalnie (lub terytorialnie) obszar działalności większości organizacji gospodarki społecznej Unia Europejska i państwa członkowskie powinny zachęcać do przyznawania większej roli władzom lokalnym i regionalnym w definiowaniu programów i polityk dotyczących gospodarki społecznej oraz w ich integrowaniu z różnymi politykami publicznymi, co pozwoli łatwiej osiągnąć wytyczone cele.
26. Zaleca Komisji Europejskiej, by zaproponowała państwom członkowskim, które jeszcze tego nie uczyniły, opracowanie i przyjęcie w jak najkrótszym terminie ram prawnych niezbędnych do funkcjonowania i rozwoju gospodarki społecznej, po określeniu jasnej strategii dla tego sektora.

Bruksela, 3 grudnia 2015 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Regionów
Markku MARKKULA